

РЕШЕНИЕ

№ 6080

гр. София, 13.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 09.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на прокурора Костов , като разгледа дело номер **9137** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.70,ал.2,вр. с чл.68 ЗУБ.

Образувано е по жалба на Е. Г., гражданин на Турция срещу Решение №625/24.08.2012 година на Председател на ДАБ към МС на РБ.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се,че административният орган е игнорирал факта, че е напуснал държавата си предвид, настъпилата заплаха за неговия живот в Турция, в която изпитва основателен страх от преследване. Иска се отмяна на решението и връщане на административната преписка за ново разглеждане.

В съдебно заседание,оспорващият-Е. Г., редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК,се явява лично и в присъствието на преводача Абдулилиямоглу, поддържа жалбата на заявените основания. Заявява ,че България му е станала фикс идея и иска да получи закрила от властите на РБ.

Ответникът по оспорването-Председател на ДАБ към МС на РБ, редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт С. ,редовно упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Подробни съображения относно неоснователността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Представителят на СГП- прокурор Костов изразява становище за основателност на предявената жалба и моли решението на Председателя на ДАБ да бъде отменено ,като се предостави исканият статут на оспорващия..

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите, възраженията и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства, е видно, че с Решение № 3202/27.04.2012 година, Решаващ орган при ДАБ към МС открил производство по предоставяне статут на РБ на Е. Г..

Решението е връчено лично срещу подпис на оспорващия на 23.04.2012 година, като текстът му преведен на език, който владее, с помощта на преводач.

След влизане в сила на решението, на решението, на 31.07.2012 година е проведено интервю с оспорващия от интервюиращ орган, на което той заявил, че е бил задържан и осъждан преди години в Турция, в момента няма проблеми с Турция, но преди 1982 година, когато бил войник, тогава го обвинили, че е български сътрудник, но в момента проблеми в Турция няма никакви, дошъл е нелегално в България, защото в турския му паспорт не са му поставили валидна виза в Посолството, иска да живее в България, като в Турция се занимава с търговия-продава маслини, смокини, вътрешна търговия и това работи от 10-11 години, никой не го търси, желанието му е да живее в България, иска да получи българско гражданство, да живее тук спокойно и да допринася за това общество.

На 03.08.2012 година, интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ, депозирал Докладна записка до Директор на РПЦ-София, в която обосновал необходимостта от преминаване от ускорено производство в производство по общия ред по отношение на молбата на Е. Г..

На 13.08.2012 година, с оспорващия е проведено ново интервю от интервюиращ орган при ДАБ към МС, в което той заявил, че е турски гражданин, живял е в [населено място], има средно образование, работил е като арматурист, но след това се е занимавал с търговия, женен е от 1994 година, но от 2008 година са разделени със съпругата му, като причината е, че са дошли нелегално в България, но българските власти не са ги приели и са ги върнали обратно. Посочил още, че след като навършил 20 години, периодично започнал да идва в България, той е кюрд и се бори срещу държавата, не е бил член на политическа партия, но само симпатизирал, не е бил член на П., защото не е одобрявал тяхната политика и с политика не се е занимавал, не е имал проблеми с полицията и властите в Турция и в момента няма проблеми с полицията, не е участвал в групировка и военни действия. Преди години, бил измъчван от турското разузнаване и това е причината да дойде в България, като тук е видял само добро отношение, просто иска да живее в България като пълноценен гражданин и да има нормален живот, защото има една голяма любов към България, по религия е алевит. Исква да стане български гражданин и да има български паспорт.

На 16.08.2012 година, Интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ изготвил Становище до Директора на РПЦ-София, в което посочил, че статут на търсещия закрила Е. Г., не следва да бъде предоставян.

На 24.08.2012 година, с Решение № 625, Председателят на ДАБ към МС на РБ отказал предоставянето статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия Е. Г..

Решението е връчено лично срещу подпис на оспорващия на 14.09.2012 година в присъствието на преводач от турски език.

По делото са приложени всички събрани в хода на административното производство доказателства.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Оспореното Решение №625/24.08.2012 година на Председател на ДАБ към МС на РБ, представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК, /така наречените условия за редовно действие на административните актове./ При преценката, съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган-това е това е Председател на ДАБ към МС на РБ, на когото изрично по силата на чл.52 от ЗУБ, е предоставено правото да издава решения по предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. Наред с това, между страните няма спор, че лицето Н. К. заема длъжността-Председател на ДАБ към МС на РБ.

Спазени са изискванията на чл.59 АПК за форма. Решението съдържа предвидените в чл.59, ал.2 АПК задължителни реквизити, с означение на фактическите и правните основания за издаването му- чл.75, ал.1, т.1 и т.4, вр.с чл. 68 от ЗУБ.

При издаването на решението, Председател на ДАБ към МС на РБ е спазил процесуално-правните разпоредби. От събраните доказателства е установено, че след

влизване в сила на Решението за откриване на производство за предоставяне статут на оспорващия, с него е проведено интервю на 31.07.2012, но поради невземане на решение в предвидения тридневен срок / за ускореното производство/, интервюиращ орган при ДАБ към МС на РБ депозирал до Председателя на ДАБ към МС Докладна записка, в която обосновал необходимостта от преминаване към производство по общия ред по отношение разглеждане молбата на оспорващия за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут. След получаване на личното дело, с оспорващия е проведено отново интервю, в което е отразено казаното от него и е изяснена и бежанската история на оспорващия. В предвидения по чл.74 от ЗУБ двумесечен срок от образуване на производството по общия ред, интервюиращ орган изготвил Становище относно липсата на основания за предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут по отношение на оспорващия Г.. В предвидения тримесечен срок от образуване на производството по общия ред по реда на чл.75 от ЗУБ, Председателят на ДАБ към МС на РБ взел решение, с което отказал предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия. В тази насока, твърдението на оспорващия, че при издаване на решението е допуснато съществено процесуално нарушение, е голословно и неподкрепящо се от доказателствата по делото.

Наред с това, при издаването на решението, ответникът по оспорването е спазил и материално правните разпоредби на ЗУБ.

Разпоредбата на чл.73 от ЗУБ постановява, че молбите за предоставяне на

статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут.

В разпоредбата на чл.8, ал.1 от ЗУБ е посочено ,че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В настоящия случай, от събраните по делото доказателства и най- вече от бежанската история на оспорващия е видно, че същият е напуснал родината си Турция, не защото е имал проблеми , а защото тук в България много му харесва и иска да стане български гражданин. Посочените от него причини, че желае да живее в България и това желание се е превърнало във фикс идея, не може да обуслови наличието на предпоставки за предоставяне статут на бежанец, защото причините имат само и единствено личен характер. Г. не обоснова наличието на какъвто и да било риск за неговия живот или свобода в държавата му на произход- Турция. От всичко изложено дотук, е безспорно,че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак.Единствената причина за напускане на страната му е не неговият страх, а желанието му за по- добър живот в България. Нещо повече, в съдебното производство отново не изтъкна никакви доводи, че спрямо него е било осъществено каквото и да е заплашване или пък основателен страх от каквото и да било естество.. Напротив, посочи, че България и желанието му да живее тук са негова фикс идея, защото обича България. Изложената от него бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване,което според легалното определение на чл.8, ал.4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтаряемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват. С оглед на това съвсем обосновано ответникът по оспорването е приел,че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл.8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, а заявените желания имат само и единствено личен характер- да живее в България и то свободно.Твърдението му, че е кюрд и е подложен на преследване е напълно голословно и влиза в остро противоречие със заявеното от него в хода на административното производство- че в Турция няма никакви проблеми, нито с държавата ,нито с полицията. Обоснован е изводът на административния орган ,че Г. е мигрант, като съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- мигрантът е лице, което по причини ,различни от изброените в определението ,доброволно напуска страната си , за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер,а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Законосъобразно,Председателят на ДАБ към МС на РБ е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл.9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй

като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл.9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл.15,б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл.15,б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорвания не може да се приеме, че същият е напуснал страната си Турция поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Напротив, той многократно е напускал страната си- било легално, било нелегално, много пъти е идвал в България, без да бъде преследван или заплашван от когото и да било. Обстоятелството, че Г. е излежал присъда в Турция и то като войник/ предвид напускането на армията нелегално/, абсолютно няма никаква връзка с неговата етническа принадлежност- кюрд, нито пък с политическата му ориентация и нещо повече- дори сам в интервютата изрично е заявил, че проблеми няма нито с държавата, нито с полицията, а след този инцидент от 1982 година, не имал и в момента няма проблеми с Турция. Единственото му желание да бъде български гражданин и да има български паспорт. Не е налице и заплаха спрямо оспорвания, породена от ситуация на безогледно насилие в светлината на чл.9, ал.3 от ЗУБ. Следва да бъде посочено, че с Решение от 17.02.2009 година, Съдът на Европейските общности по преюдициално запитване е дал тълкуване на разпоредбата на чл.15, ал.1, б."в", във връзка с чл.2, б."д" от Директива 2004/83/ЕО/ като съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи; съществуването на такива заплахи може изключително да се счита за установено, когато степента на характеризиращото и протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, се преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Ноторно известен факт е, че в Турция няма никакво безогледно насилие, нито пък военни действия, и този факт се потвърждава и от приложената по делото Справка относно Турция.

.Не се представиха и доказателства за наличие на хуманитарни причини,посочени в разпоредбата на чл.9,ал.8 от ЗУБ по отношение на оспорващия, а посочените от него причини - да си извади паспорт и да остане да пребивава в РБ спокойно, безспорно имат само и единствено личен характер.От приложената Справка на Дирекция"Европейски въпроси" от 08.01.2010 година е видно ,че само въз основа на своя произход, турските граждани с кюрдска или друга различна принадлежност, не са и никога не са били подлагани на репресии от страна на държавата, не са известни случаи на завишени съдебни присъди на това основание. В Турция няма лица или групи, които да са изложени на репресии от страна на държавната власт само поради принадлежност към определена раса, религия, националност, социална група или политически убеждения. Много турски граждани от кюрдски произход сега са, или някога са били симпатизанти или членове на партии, които представляват интересите на кюрдите, като няма известни случаи, при които членството в тези партии или легалната дейност от името на тези партии само по себе си да е довело до наказателно преследване. Твърдението на оспорващия ,че в Турция има хиляди убити кюрди през последните години е напълно голословно и неподкрепено с никакви доказателства, още повече ,че то влиза в остро противоречие с казаното от негo на интервютата- че той проблеми с турските власти и полицията няма и не е имал, освен задържането му за бягството от казармата.Тези причини по никакъв начин не могат да доведат до предоставяне на хуманитарен статут на оспорващия. Не се представиха и никакви доказателства за съществуването на хуманитарни причини, визирани в чл.9,ал.6 от ЗУБ, а желанието на оспорващия да остане в РБ е продиктувано само и единствено от личните му съображения и желания за по- добър живот в България. Напълно неоснователен е доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил нито един наведен от него довод, защото на първо място, с тази молба за закрила ,оспорващият не е навел никакви нови доводи за промяна в декларираното от него при предходните интервюта, а е изразил само и единствено желанието си да остане да живее тук, защото вече от дълги години е в България и тук му е спокойно. На второ място, административният орган е обсъдил всички твърдения на оспорващия и дал отговор на същите ,анализирайки и приложението на съответните правни норми. Наред с това, от представената Справка от 14.08.2012 година, относно Турция е видно, че Турция е конституционна република с многопартийна система и президент с ограничени правомощия. През 2011 година – септември, Турция ратифицира Допълнителния протокол към Конвенцията срещу изтезанията, поставяйки началото на независимо наблюдение на центровете за задържане, като турските власти се обявяват срещу нарушаването на човешките права в източната част на С. море.

В контекста на всичко изложено дотук,настоящата съдебна инстанция намира, че оспореното решение отговаря на изискванията за редовно действие на административните актове и предполага отхвърляне на предявената срещу него жалба.

Страните не са заявили претенции а присъждане на разноски.
Воден от гореизложеното, Административен съд-София-град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО НА Е. Г., гражданин на Турция срещу Решение №625/24.08.2012 година на Председател на ДАБ към МС на РБ.

На основание чл.138,ал.1 АПК,препис от решението да се изпрати на СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВАС на РБ в 14 дневен

срок от получаване на препис от същото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: